

Ett desperat rop efter mamma

Okunniga, blinda och döva psykläkare. Patienter som går runt, runt i rondellen och kommer ingenstans. Omgivningen och samhället som gör patienterna sjösjuka av övergivenhet. Psykiatrin som envetet jobbar för att befria patienterna från deras symptom men som ignorerar orsakerna till deras dåliga mående. Världen som snurrar allt fortare i en mardröm som det inte går att vakna upp ur. Psykläkarna med sitt godtycke och svek. Suicidtalerna fortsatt höga, varför ska man leva?

Mamma med sin iskyla. Pappa ingen och ingenting. Jag gömmer mig i källaren och stänger av verkligheten med ecstasy och kontaktlim. Samhällets maniska brist på kärlek och respekt. Människospillrorna på akutpsykiatri, det är tyvärr fullt på alla avdelningar men ta de här sobrilen så ska panikångesten gå över. En demon står och njuter av de stackars människornas lidande. Samhället befinner sig i ett akut och förödande upplösningstillstånd och folk vet inte vad som är rätt och fel, upp och ned, ont och gott. Doktor Snurr sitter på sitt kontor stressad förvirrad som vanligt. Han tycker att Psykiatrin fungerar fantastiskt bra och att livet är toppen. Men avdelningen befinner sig i en mycket kraftig sjögång. Patienternas svarta förtvivlan och skräck är ett desperat rop efter mamma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten